

Trest vyhoštění

Trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější. Při respektování zásady individualizace trestů je nutné vždy trest ukládat se zřetelem na podmínky stanovené v § 39 tr. zákoníku při zachování zásady přiměřenosti trestních sankcí podle § 38 tr. zákoníku, a proto není určující, zda pachatel považuje pro sebe jiný druh trestu příznivější než ten, který mu byl soudem za splnění všech hledisek pro ukládání uložen.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 809/2014, ze dne 2.7.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání obviněného Q. T. B., proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2013, sp. zn. 7 To 255/2013, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 7 T 221/2012, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného Q. T. B. odmítá.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 7 T 221/2012, byl obviněný Q. T. B. uznán vinným přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil skutkem popsaným v bodě 1) citovaného rozsudku, spočívajícím zkráceně v tom, že dne 9. 7. 2011 v areálu V. t. v B., s dalším mužem požadoval po poškozených C. H. T. K., a Q. N. T. uhrazení nspecifikovaného dluhu s tím, že pokud dluh nebude uhrazen, tak s tím budou muset něco udělat, když poškození odmítli, že by něco dlužili, obviněný řekl poškozenému, že pokud nezaplatí, tak jej náloží do kufru auta, odvezou jej do P. a pověsí za nohy, pak obviněný vyzval dosud neznámého muže, stojícího u dveří: „Zavři jí hubu“, ten pak běžel za sestrou poškozené, a když ji dostihl a chytil ji za krk a hlavou jí uhodil o stůl v rohu prodejny tak, že jí z obličeje tekla krev a způsobil jí zhmožděliny na předloktích, poškození pojali důvodnou obavu o své zdraví a život.

Za tento zločin byl obviněný Q. T. B. odsouzen podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku k trestu vyhoštění z území České republiky v trvání pěti let. Týmž rozsudkem bylo pro jiný čin uvedený pod bodem 2) rozhodnuto o vině a trestu obviněného P. P. N., jemuž byl uložen podmíněně odložený trest odnětí svobody.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací usnesením ze dne 12. 9. 2013, sp. zn. 7 To 255/2013, odvolání obou obviněných podaná proti shora uvedenému rozsudku soudu prvního stupně jako nedůvodná podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal obviněný Q. T. B. prostřednictvím obhájce z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), h) a l) tr. ř. dovolání, které zaměřil výlučně proti výroku o trestu, a to trestu vyhoštění, ve vztahu k němuž namítal, že užitím § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku soudy porušily zásady vymezené v § 38 odst. 1, 2 tr. zákoníku a § 39 odst. 1 tr. zákoníku. Obviněný brojil proti tomu, že mu byl uložen jen samostatný trest vyhoštění, ač v České republice pobývá již od roku 1995 a od roku 2005 zde má povolen trvalý pobyt. Tento druh trestu považoval za přísnější postih nežli trest odnětí svobody s podmíněným odkladem, ke kterému byl za závažnější trestnou činnost odsouzen spoluobviněný P. P. N. Dovolatel se neztotožnil s názorem soudu, že v případě trestu

vyhoštění jde o nejefektivnější z trestů přicházejících do úvahy, neboť soudy dostatečně neakceptovaly zásadu vyjádřenou v § 38 odst. 2 tr. zákoníku, že tam, kde postačí uložení trestní sankce méně postihující, nesmí být uložena sankce přísnější. Obviněný vyjádřil názor, že trest vyhoštění jako samostatný je pro cizího státního příslušníka dlouhodobě žijícího na území České republiky trestem více jej postihujícím než podmíněně odložený trest odnětí svobody, a proto mu měla být uložena méně citelná trestní sankce, která by mu působila menší újmu na jeho právech a svobodách. Podle obviněného se v jeho případě jedná o trest nepřipustný, přestože nedošlo k naplnění podmínek vylučujících uložení trestu vyhoštění podle § 80 odst. 3 tr. zákoníku (rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2004, sv. 6 pod č. T 701).

Na základě těchto námitek obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2013, sp. zn. 7 To 255/2013, a rovněž výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 7 T 221/2012, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a dále aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Městskému soudu v Brně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší státní zastupitelství v písemném vyjádření k dovolání považovalo námítky obviněného za směřující proti nepřiměřenosti trestu, což s přihlédnutím k rozhodovací praxi nelze považovat za relevantní, a to ve vztahu k žádnému z uplatněných dovolacích důvodů. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2004, sp. zn. 11 Tdo 575/2004, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. 701, na něž se obviněný v dovolání odvolává, sice připouští jako relevantní podání dovolání opírající se o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. a napadající výrok o trestu vyhoštění, avšak v případě, že je uložen jako nepřipustný z hledisek § 80 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Takovou argumentaci však obviněný nepředložil, přičemž soud prvního stupně se touto problematikou zabíral a nepřipustnost zmíněného trestu ve vztahu k obviněnému nezjistil. Jelikož výhrady obviněného neodpovídají zákonnému vymezení žádného z uplatněných dovolacích důvodů a nenaplňují ani žádný jiný důvod podle § 265b tr. ř., navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

Nejvyšší soud jako soud dovolací, když shledal, že dovolání obviněného směřující pouze proti výroku o trestu vyhoštění je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), zkoumal, zda označené dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), l) tr. ř. byly uplatněny v souladu s jejich zákonným vymezením a zda je dovolání důvodné.

Nejprve je třeba k možnosti podání dovolání proti výroku o trestu uvést, že nejde-li o trest odnětí svobody na doživotí, lze jej napadnout dovoláním především z dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., podle něhož lze dovolání uplatnit jen tehdy, jestliže byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem za trestný čin, jímž byl uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se rozumí některý z druhů trestů uvedených v § 52 tr. zákoníku bez splnění těch podmínek, které zákon předpokládá, anebo v případě kumulace dvou nebo více druhů trestu, které podle zákona nelze vedle sebe uložit. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 39 až § 42 tr. zákoníku, a v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. (srov. rozhodnutí č. [22/2003](#) Sb. rozh. tr. a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2004, sp. zn. 11 Tdo 575/2004, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu roč. 2004, seš. 6, T-701-1.).

Výrok o trestu může být spíše výjimečně napaden dovoláním i z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1

písm. g) tr. ř., podle něhož lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, neboť již z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že v případě trestu lze prostřednictvím tohoto dovolacího důvodu namítat nesprávné hmotněprávní posouzení ve vztahu k některým zvláštním hmotněprávním podmínkám při ukládání trestu, např. pochybení při ukládání souhrnného trestu nebo společného trestu za pokračování v trestném činu (srov. rozhodnutí č. [22/2003](#) Sb. rozh. tr.).

Pokud jde o trest vyhoštění podle § 80 tr. zákoníku, jeho přípustnost je nezbytné posuzovat individuálně ve vztahu k osobě každého konkrétního pachatele, zejména s ohledem na to, zda jsou splněny zvláštní zákonné předpoklady pro jeho uložení uvedené v ustanovení § 80 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Proto uložení tohoto druhu trestu v rozporu se zákonnými předpoklady vymezujícími jeho nepřipustnost opodstatňuje naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť pak byl uložen takový druh trestu, který zákon u konkrétního obviněného nepřipouští (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2004, sp. zn. 11 Tdo 575/2004, publikované v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu roč. 2004, seš. 6, T 701-2.).

Z hlediska těchto alternativ Nejvyšší soud s ohledem na námitky obviněného posuzoval obsahovou stránku jeho dovolání, kde své výhrady formuloval mimo jiné tak, že je osobou, která pobývá na našem území již od roku 1995 a má povolen trvalý pobyt od roku 2005, a proto mu nemohl být takový druh trestu uložen, a shledal, že byť to obviněný výslovně nezmínil, jde o výhradu nepřipustnosti tohoto trestu z hlediska § 80 odst. 3 tr. zákoníku. V rámci tohoto závěru jde o dovolání dopadající na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. a Nejvyšší soud proto dále zkoumal, zda z tohoto hlediska jde o dovolání důvodné či opodstatněné.

Podle § 80 odst. 1 tr. zákoníku soud může uložit pachateli, který není občanem České republiky, trest vyhoštění z území České republiky, a to jako trest samostatný nebo i vedle jiného trestu, vyžaduje-li to bezpečnost lidí nebo majetku, anebo jiný obecný zájem; jako samostatný trest může být trest vyhoštění uložen, jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a osobě a poměrům pachatele uložení jiného trestu není třeba. Je tak patrné, že soud nejprve zkoumá, zda jsou v konkrétním případě splněny podmínky podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku, a poté, co shledá jejich existenci, zkoumá dále, zda nejsou na straně obviněného dány některé z okolností uvedených v § 80 odst. 3 písm. a) až f) tr. zákoníku vymezující skutečnosti, při jejichž existenci tento trest uložit nelze. Jelikož jsou tyto negativní podmínky stanoveny alternativně, uložení trestu vyhoštění bude bránit i zjištění jen jediné (kterékoli) z nich (srov. rozhodnutí č. 40/2011-I. Sb. rozh. tr.).

Z hlediska obsahu podaného dovolání je zřejmé, že obviněný v něm vedle jiných skutečností (výklad k nim níže) poukazoval na svůj již dlouhodobý pobyt v České republice, neboť zde žije od roku 1995 a má zde od roku 2005 trvalý pobyt. Též je nutné připomenout, že je státním občanem V. l. r., a proto by v jeho případě za podmínky vylučující trest vyhoštění bylo možné považovat § 80 odst. 3 písm. b), c), d) tr. zákoníku tzn., že pachateli byl udělen azyl nebo doplňková ochrana podle jiného právního předpisu [b]), pachatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt, má zde pracovní a sociální zázemí a uložení trestu vyhoštění by bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin [c]), hrozí nebezpečí, že pachatel bude ve státě, do kterého by měl být vyhoštěn, pronásledován pro svoji rasu, příslušnost k etnické skupině, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické nebo náboženské smýšlení, nebo jestliže by vyhoštění vystavilo pachatele mučení či jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení anebo trestu [d)]. Nepřicházejí do úvahy vylučující okolnosti podle § 80 odst. 3 písm. a), e), f), g) tr. zákoníku, protože totožnost obviněného je známa, je dospělou osobou a není občanem Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem.

Soudy zjišťovaly poměry obviněného, a jak se podává nejen z obsahu spisu i z odůvodnění rozsudku, soud prvního stupně k osobě obviněného zjistil, že tento žije na území České republiky od roku 1995, nemá stálé zaměstnání, nemá zde rodinu ani neovládá český jazyk, nemá zde ani žádné trvalejší

zázemí rodinné či pracovní (viz stranu 8 rozsudku). Odvolací soud k obsahově obdobné námitce obviněného vznesené v odvolání zdůraznil splnění všech formálních i materiálních podmínek pro uložení tohoto samostatného druhu trestu (viz stranu 5 jeho usnesení).

Nejvyšší soud z těchto zjištění a rozvedených skutečností dospěl k závěru, že soudy postupovaly v souladu se zákonem, pokud ve smyslu podmínek vymezených v § 80 odst. 3 tr. zákoníku na základě poměrů obviněného neshledaly naplněnu žádnou z okolností, která by vylučovala uložení trestu vyhoštění podle § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku.

Výhrada obviněného o povoleném trvalém pobytu na území České republiky od roku 2005 sama o sobě nezakládá vylučující okolnost podle § 80 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Z dikce tohoto ustanovení „pachatel má na území České republiky povolen trvalý pobyt, má zde pracovní a sociální zázemí a uložení trestu vyhoštění by bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin“, lze gramatickým výkladem dovodit, že jde o slučovací poměr mezi jednotlivými třemi okolnostmi, a proto je nutné je považovat za kumulativně stanovené, tzn., že musejí existovat současně vedle sebe, a tudíž nestačí pro vyloučení uložení trestu vyhoštění naplnění jen jedné z nich. Proto skutečnost, že obviněný má na území České republiky udělen trvalý pobyt, avšak, jak i sám uvedl, si hledá práci a neví, že se může evidovat na úřadu práce, a je svobodný, svědčí o tom, že nejsou v jeho případě dána další dvě hlediska, protože obviněný nemá pracovní ani sociální zázemí na našem území a není u něj splněno ani hledisko zájmu na spojování rodin.

Nejvyšší soud z uvedených skutečností v návaznosti na závěry učiněné soudy nižších stupňů dospěl k závěru, že trest vyhoštění byl obviněnému uložen v souladu se všemi zákonnými podmínkami ve smyslu § 80 odst. 3 tr. zákoníku. Současně shledal, že je trestem splňujícím hlediska § 80 odst. 1 tr. zákoníku, podle kterých jej bylo možné uložit, neboť obviněný není občanem České republiky a jeho uložení bylo vyvoláno nutností na ochraně bezpečnosti lidí a majetku, a to především s ohledem na charakter trestné činnosti, pro niž byl obviněný odsouzen. Rovněž byl tento trest správně uložen jako samostatný, což posledně citované ustanovení výslovně umožňuje, a to i v návaznosti na ustanovení § 53 odst. 2 tr. zákoníku. Ze všech těchto důvodů je obviněnému uložený trest vyhoštění na dobu pěti let trestem přípustným. Protože soudy při ukládání trestu uložily přípustný druh trestu, jenž byl vyměřen v souladu s jeho zákonným rozpětím podle § 80 odst. 2 tr. zákoníku v trvání pěti let, dovolání obviněného bylo shledáno nedůvodným.

Ve vztahu k obviněným uplatněné další námitce, též s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., že tento trest je uložen v rozporu s ustanovením § 38 odst. 1, 2 tr. zákoníku v návaznosti na § 39 odst. 1 tr. zákoníku, a to s argumentem, že tento druh považoval za příliš přísný a neodpovídající hlediskům uvedeným v těchto ustanoveních, je třeba zmínit, že tyto výhrady označený dovolací důvod nenaplnují z důvodů výše vysvětlených (srov. rozhodnutí č. [23/2002](#) Sb.). Odkaz obviněného na ustanovení § 38 odst. 2 tr. zákoníku ani s ohledem na § 52 odst. 1 tr. zákoníku, podle něhož se domáhal uložení jiného druhu trestu, nelze považovat za výhradu podřaditelnou pod hmotněprávní ustanovení ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., byť je vymezuje hmotněprávní předpis.

V ustanovení § 38 odst. 1, 2 tr. zákoníku je vyslovena zásada přiměřenosti trestních sankcí, a jde tedy o obecně uznávaný právní princip vycházející z premisy, že v právním státu může dojít k zásahu do zákonných práv a svobod jen takovou sankcí, která není nadměrným zásahem do těchto práv a svobod. Proto uvedené ustanovení stanoví, že trestní sankce je nutno ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, a že tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější.

Z povahy tohoto principu je patrné, že určuje obecné pravidlo, které má význam pro ukládání výše a druhu trestu, což vylučuje možnost námitky proti němu uplatnit prostřednictvím dovolacího důvodu

podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (srov. rozhodnutí č. [22/2003](#) Sb. rozh. tr.). Se zřetelem na to, že v rámci vůči němu uvedených výhrad obviněný nevytýkal uložení druhu trestu, který zákon nepřipouští ani trestu ve výměře mimo zákonem stanovenou sazbu (viz výklad shora), nebyly tyto námitky podřaditelné pod žádný z obviněným označených důvodů.

Požadavek obviněného, aby mu trest vyhoštění nebyl ukládán proto, že jde v jeho případě o trest, který pro něj nebyl nejvýhodnější, kdy sám za takový trest považoval trest odnětí svobody podmíněně odložený na zkušební dobu, je rovněž námitkou, která nemá povahu žádné výhrady, již lze dovolání napadená rozhodnutí napadat, a to ze stejných výše uvedených důvodů. Lze jen doplnit, že při respektování zásady individualizace trestů je nutné vždy trest ukládat se zřetelem na podmínky stanovené v § 39 tr. zákoníku při zachování zásady přiměřenosti trestních sankcí podle § 38 tr. zákoníku, a proto není určující, zda pachatel považuje pro sebe jiný druh trestu příznivější než ten, který mu byl soudem za splnění všech hledisek pro ukládání uložen.

Pro úplnost lze uvést, že hierarchie druhů trestů daná ustanovením § 52 odst. 1 tr. zákoníku, v němž je trest vyhoštění ve výčtu druhů jednotlivých trestních sankcí uveden až na posledním místě pod písmenem l), vede spíše k závěru, že jakýkoliv jiný trest spojený s odnětím svobody lze považovat z obecného hlediska za trest závažnější či citelněji zasahující do života obviněného, než je trest vyhoštění, u něhož nejde o zásah do osobní svobody okamžitě ani v jeho žádné alternativě v budoucnu, neboť jeho ukládání není spojeno s podmínkou uložení trestu odnětí svobody v případě nesplnění jeho podmínek, jako je tomu u jiných trestů, např. peněžitého, obecně prospěšných prací apod. V této souvislosti je možno poukázat na názor vyslovený v nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12, a to v odlišném stanovisku soudkyně Ústavního soudu Ivany Janů k tomuto nálezu, podle něhož „vyhoštění je nutno obecně považovat za podstatně mírnější způsob potrestání než trest odnětí svobody, když vyhoštěná osoba může svobodně žít svůj život a nalézat své štěstí ve svém domovském státě, případně v jiných státech, ve kterých jí pobyt nebyl zakán. Vyhoštění osob, které si zřejmě více než zázemí rodinné vytvořily vazby pochybného charakteru, pro ně může být spíše než tíživým trestem příležitostí oprostít se od minulosti a začít jinde jinak, poctivěji“.

Pokud se tedy obviněný s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. domáhal jiného, pro něj z jeho pohledu příznivějšího druhu trestu, jde o argumenty z dovolání vyloučené výslovnou dikcí zákona stanovenou v jednotlivých důvodech dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř., a proto s odkazem na ně nelze dovolání uplatnit.

Obviněný též uplatnil důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., podle kterého je možné napadená rozhodnutí přezkoumat, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 v písmenech a) až k) tr. ř. S ohledem na obsah podaného dovolání, jakož i na to, že odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o vině i trestu ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal, je zřejmé, že obviněný použil uvedený dovolací důvod v jeho druhé alternativě, neboť současně v dovolání uvedl i důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. Tyto však nebyly shledány zčásti opodstatněnými a zčásti uplatněnými v souladu s důvody dovolání zákonem vymezenými, a proto nemohl být věcně dán ani dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř.

Jelikož Nejvyšší soud po uvážení všech rozvedených skutečností a závěrů neshledal dovoláním vytýkané nedostatky, ale naopak zjistil, že soudy obviněnému uložily trest vyhoštění v souladu se všemi zákonem stanovenými podmínkami, které dostatečně vysvětlily a vyložily, a jejich závěry jsou z odůvodnění napadených rozhodnutí zřejmé (srov. přiměřeně nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 4503/12), dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1

písm. e) tr. ř. odmítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)